

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník I. — Číslo 3—4.

V Z a t c i dne 22. listopadu 1946

Cena 2 Kčs

Vzpomněli jsme výročí velké Říjnové revoluce

Sovětský svaz oslavoval 29. výročí své velké Říjnové revoluce. Revoluce, která dovršila revoluci francouzskou a která také zakončila dlouholetý zápas všech národů Ruska proti carskému absolutismu, šlechtické hegemonii a národnímu útlaku.

Od Říjnové revoluce národy Sovětského svazu dokázaly, že i přes nedůvěru, přezírání a nepřátelský postoj, se kterým se většina sousedních států netajila, dovedou se nejen udržeti, ale také ve svorné spolupráci dosáhnouti výsledků, kterými byl celý svět překvapen, zvláště v poslední světové válce. Zatím co bývalé carské Rusko v první světové válce se potácelo od porážky k porážce, Sovětský svaz plně obstál ve zkoušce, které byl německým přepadením vystaven, osvobodil celé své území a zahnal vetřelce do jeho doupěte, kde jej také dorazil.

Dnes stojí Sovětský svaz na stráží světového míru, což nedávno potvrdil svým projevem i generalissimus Stalin. Současně však stojí také na stráží bezpečnosti slovanských národů, které v něm mají mocného ochránce. Věříme, že není daleko doba, kdy všechny slovanské národy ve spolupráci se svým mocným východním spojencem vytvoří pevnou baštu Slovanstva, která odolá všem nárazům, jež by snad budoucnost mohla přinést.

V historických dnech Říjnové revoluce celý československý národ se spontánně připojil k oslavám památných dnů našeho velkého východního spojence, vědom si toho, že to byl především Sovětský svaz, který v takové míře přispěl k osvobození Československa. My, bývalí vojáci z východu, byli jsme svědky těch každodenních obětí, které v bojích přinášela Rudá armáda. Tyto oběti nesmějí být, a také věříme, že nikdy nebudou zapomenuty. Jak rovněž nesmí být zapomenuto na vděčnost, kterou jsme Sovětskému svazu za ně povinni.

Pro nás Čechy z Volyně vyplývá z této skutečnosti milá povinnost: být praktickým mostem vzájemnosti a

Panu presidentovi republiky Dr. Edv. Benešovi patří náš nejvřelejší dík za podporu, již se nám od něho dostalo v naší snaze o uskutečnění dávné touhy po návratu do vlasti.

spolupráce mezi naší — nyní už starou vlastí, SSSR a Československou republikou. Jsme přesvědčeni, že tento úkol i přes všechny předsudky, které se kolem nás nahromadily, čestně splníme. Krev, kterou jsme společně prolévají s Rudou armádou na

společných bojištích, a přátelství, které se tam mezi námi vytvořilo, jsou k tomu nejlepší základnou.

Proto dnes z plného srdce voláme: At žije věčné přátelství mezi národy SSSR a ČSR! At žije a vzkvétá velký Sovětský svaz!

J. Foitík.

Pplk. gšt. Jar. Dočkal:

Hlavy vzhůru!

Spěchám, abych Vám, milí přátelé, napsal několik řádků. Mluvím k Vám ke všem nejen jako Vaš bývalý velitel, ale jako přítel, spolubojovník, který Vás přijímal v Rovnu do čs. armády a který s Vámi prožil v těžkých bojích mnoho radostných i nejtěžších chvil. Poznal jsem Vás i Vaš život na Volyni — slyšeli jsme o Vás mnoho chvály před Vaším hromadným vstupem do armády a ta slova chvály jste plně potvrdili v bojích o naši svobodu.

Ani jeden poctivý Čechoslovák Vám nemůže nic vytknout. Splnili jste svou vojenskou a vlasteneckou povinnost více než stoprocentně, o čemž svědčí čelné hroby Volyňáků na půdě bratrského Ruska, Dukly, Slovenska, a vřelá slova uznání nej přednějších vládních představitelů.

Válka skončila a přišel vytožený mír. Provedli jste zajištění naší státní bezpečnosti a pak teprve jste zaměnili pušku, kulomet, dělo, tank za pluh, traktor, řemeslo atd. Při tomto přechodu z vojenského života k původnímu zaměstnání se mnohdy vyskytly takové potíže a v některých případech — místo uznání — i slova urážek, že mnozí z Vás — řekl bych — „zatrpkli“ a v mnoha případech klesli docela na mysli a sáhli „k revolveru“. Víím, že jste tvrdí bojovníci a že ani jeden z Vás nežádá platu za to, co jste udělali v armádě. Možná, že se domníváte, že my, Vaši dřívější velitelé a vládní činitelé, po vystoupení z řad armády na Vás zapomínáme. Ujišťuji Vás, že ne — naopak. My všichni chceme, abyste se u nás — opět ve své vlasti — cítili po zásluze plně spokojeni a věřte, že tomu tak bude. V prvním roce budování nové, lepší čs. republiky se vyskytly samozřejmě některé potíže, které dolehly i na Vás. Voják nezná překážek,

Reemigrační komise odejela na Volyň

Dne 13. t. m. odejela na Volyň 30členná komise ministerstva OP a SP, která spolu se zástupci sovětských úřadů provede opční řízení a organizaci celé reemigrační akce.

Podle předpokladů vedoucích této komise lze očekávat první transport z Volyně ve druhé polovině prosince. Věříme, že tato dlouho očekávaná zpráva, která znamená radostný obrat k lepšímu v celkové naší situaci, přinese plně uklidnění a dodá chuti a síly k překonání i těch posledních případných obtíží a překážek.

před kterými by kapituloval. Dělá vše, aby je zdolal, — a Vy je zdoláte — musíte být tak jako na frontě, tak i v civilním životě tvrdí a vytrvalí. Slabší povzbuzujte! Nemáte zde ještě své rodiny, nemůžete dobře ukázat, co umíte v civilním životě. Shledáte se s nimi velmi brzy. Neklesejte proto před malou překážkou — naopak buďte hrdí na své vykonané dílo pro vlast, a jako vždy vesele a s úsměvem do práce!

Slyšel jsem od Vás mnoho slízností, že někteří lidé nemají pro Vás pochopení, že se na Vás dívají jako na „přivandrovalce“. Sami víte, co jsou to za lidi a proto o nich psát nebudu; takové osoby hlasle na patřičných místech.

Ve svém časopise pište o sobě, o své historii pro širokou veřejnost, aby Vás lépe poznala. Netrpíte ve svém středu ty jednotlivce, kteří kazí Vaši velmi dobrou pověst — vezměte je k odpovědnosti! Věřím, že svou pověst ještě více proslavíte při plnění dvouletého plánu.

Přeji Vám zde mezi námi, na půdě, za níž jste krváceli, při budování nového šťastného života mnoho zdraví a štěstí!

F. Bureš: Upřímné slovo k volyňským krajanům

Mluvílo-li se dosud k volyňským krajanům, vždy to byly jen sliby, že se jejich rodiny co nejdříve vrátí zpět do vlasti. Dnes toto vše je již skutkem, dnes je již možno pevně věřit, že brzo přijdou první a za nimi v rychlém tempu další. A je proto dnes na místě všimnouti si zjevů, které by škodily oprávněnému jejich volání po repatriaci rodin. Je tomu již přes rok, co se toto úzkostlivé volání ozývá, je tomu již hodně dlouho, co manželé nespátřili svoje manželky a děti. Jak se však dívají na několik případů, kdy vrátivší se rodiny nejsou nijak vítanými hosty a kdy jejich příjezd byl zdrojem bolesti a utrpení? To, co jiným, a je jich skutečně silná většina, je radostí, je pro několik jednotlivců okamžikem strachu a nejistoty. Jak je manželkám nebo dětem těch, kteří se po jejich příjezdu od nich odloučili? Dovedete si představit osamocení matky, která nikdy na svého manžela nezapomněla, která nedočkavě jela za ním do jeho nové vlasti,

a která je nyní zde — sama a docela opuštěná. Vzpomeňte si jen na dopisy, které jste svým rodinám posílali, vzpomeňte si na slova útěchy, která jste naopak z jejich dopisů čerpalil. Vzpomeňte si, že nelze budovat nový život v nové vlasti na slzách dětí a žen, že nelze na bolesti druhého vypěstovat vlastní štěstí. Není populární o tom mluvit, je však poctivé i toto říci do očí, a to jen proto, aby se takové případy neopakovaly a aby jich již nebylo. A také, aby se napravilo ještě včas to, co snad z nerozvážnosti se již stalo.

Výzva k reemigrantům.

V Čsl. ústavě zahraničním zůstává stále několik set osvědčení o spolehlivosti a prozatímním státním občanství, která nelze doručiti. Žádáme proto všechny krajany, kteří ještě nehlásili anebo měnili bydliště, aby nám označili své nové adresy ve vlasti. Čtenáři našeho časopisu, oznamte tuto výzvu i těm, kteří časopis neodebírají.

Ry.

Dr. František Karas:

Hlas reemigrantů

Na stuze věnce, který dal položit k hrobu Neznámého vojína Československý ústav zahraniční, středisko a útočiště zahraničních krajanů a reemigrantů, je napsáno:

Láska k otčině neumírá ani v dáli. Vědomí původu a příslušnosti k národu udržovaly si a udržují tisíce našich rodin, které zavál osud do světa, ať už přišly do prostředí přátelského nebo méně příznivého. Věrnost k dědictví otců osvědčili naši zahraniční příslušníci ve chvílích jasu i temna, v letech rozkvětu našeho státu i v době poroby kdy bylo nutno, aby jak synové doma, tak děti v cizině bojovali proti společnému nepříteli o naše práva. Dokazuje to nejlépe hrdinství Čechů vojáků nebo našich partyzánů v Jugoslávii, odolnost Čechů a Slováků v Maďarsku, Německu, Rakousku i v ostatních státech západní Evropy a nesmírná obětavost našich za mořem, kteří nešetili ani hmotným prostředkem, ani svým životem, bojujíce na ohromných rozlohách celé zeměkoule.

Poslušní hlasu Československé vlády vrátili se naši bratři z ciziny v počtu několika tisíc hlav, aby pomáhali budovat nový stát, lidově demokratickou a šťastnější republiku. Ale jaký je výsledek reemigrační akce, kterou Československá vláda podporuje?

Máme v zahraničí 2 a půl milionu duší, z toho čtvrt milionu Čechů v Evropě, kteří by se mohli všichni vrátit domů ve skutečnosti se nám po těžkých zánosech podařilo přivést jich jen asi 50.000.

Reemigranti, shromáždění na svém prvním sjezdu, i jejich mluvčí a dávní přátelé v domovině musili veřejně konstatovat, že očekávali ve staré vlasti vůči krajanům daleko více porozumění a bratrského přijetí, než tomu je. Desítky let těšili se oni i jejich otcové na návrat do vlasti a předávali tuto naději s pokolení na pokolení, a nyní, když přišla jejich chvíle, nejsou přijímáni tak, jak by si toho zasloužili. Odsunuli jsme na tři miliony nepřátel, žádáme, aby na jejich místa nastoupili ti nejlepší, nejvěrnější a nejpracovitější. A takovým lidem jsou především osvědčení rolníci, dělníci a živnostníci z ciziny.

Přejeme si, aby byla dána všem věrným příslušníkům našeho národa možnost budovat nový stát, aby bylo usazeno v Československu celého čtvrt milionu Čechů z evropských států.

Přejeme si, aby bylo přijato v zemi otců s otevřenou náručí celého půl milionu bratří Slováků z Maďarska, Jugoslávie, Rumunska a Francie. Aby byli přivítáni i ti, kdož dávše přednost hlasu srdce jako my, zanechali lepší životní podmínky za oceánem

a chtějí — byť i mozolněji — pracovat doma

Dali jsme národu všechno, co jsme měli. Bojovali jsme za získání i znovudobytí Československé svobody po všech končinách světa, na zemi, ve vzduchu i na moři.

My, krajané volynští, vydali jsme z padesátitisícového zástupu za druhého odboje dvanáct tisíc bojovníků a postavili jsme do slavné Svobodovy armády každého čtvrtého občana. Dali jsme lásku a životy, chceme od Československé veřejnosti, když ne hned lásku, tedy aspoň spravedlnost. Nás, potomky exulantů v Polsku, zachovala Kralická bible dvě stě roků, a je jen spravedlivé, abychom byli přijímáni jako děti této země.

Nám, dělníkům a živnostníkům v Německu a Rakousku, svítala v moři cizáctví neustále naděje, že se navrátíme a pustíme se do práce ne už pro cizí pány, nýbrž pro sebe, a pro své spoluobčany doma. Je hříchem, jestliže nám někdejší spoluobčané ze zjištěných důvodů nebo z nepochopení dělají potíže a kladou překážky.

My, horníci a dělníci z Francie, Belgie, Holandska, se připojujeme ke společnému úsilí, neboť víme, že Československo našich sil potřebuje.

Nás, Čechy a Slováky v Jugoslávii i Bulharsku poila vždy páska se starou vlastí, a my jsme ji upevnili společným bojem po boku bratří na jihu, vytvořivše dvě samostatné silné brigády. Zaslouhujeme si jako lidé hrdinů místo v zemi předků, tím spíš, že četné kraje naší staré vlasti hospodářsky upadají, ale mohou být prací našich rukou pozvednuty.

Hlásia sa o slovo tiež Slováci a Češi z Rumunska — vetva, mnou kedysi označená ako zabúdnuta nebom aj zemí, ale dnes živá a rastúca, prinášajúca vlasti verná srca a pilné glane.

Predstavujeme se konečně my, největší aglomerácia Čechov a Slováků, žijící za oceánem a mající jeden a pol milionu duší — vo Spojených štátoch, v Kanade a ostatnej Amerike, a žiadame pre bratov v Evrope i svojich pomoc a spoluprácu, lebo sme všetkí synovia a cery jednej Matky, Československej republiky. Máme snád právo vysloviť toto pranie, keďže sme svoj staršej vlasti odvedli veľkú národnú daň a aj teraz našim krajanom v Evrope podľa svojich sil pomáhame.

Vláda Československé republiky, které upřímně děkujeme, nás podporuje, ale místní úřady nám mnohde dělají potíže, třebaže košický program, který má a musí být uskutečňován, s reemigranty počítá.

Dáte-li nám krby, půdu, dílny a živnosti v této zemi, pro kterou jsme trpěli a strádali, učiníme z ní oprav-

dový ráj. Nebudeme pracovat jen rámci dvouletého plánu, nýbrž až do chvíle, kdy nás smrt odvolá ze svěřených míst, kde jsme stáli jako věrní strážcové hranic.

Toto své milované vlasti my všichni: z Zatecka, Podbořanska a Litoměřicka, od Karlových Varů a Falknova, ze Stříbrska, Tepelska, od Mostu i Chomutovska, z výběžku šluknovského i frýdlantského, ze severní i jižní Moravy, z Žitného ostrova a ze všech ostatních koutů naší otčiny slavnostně slibujeme. A my, jejich přátelé a pomocníci, kteří známe bolesť krajanů a cítíme, že tep našeho srdce je i jejich srdcí tlukotem, dodáváme:

Dej Bůh štěstí všem nynějšími i budoucími reemigrantům a nám bojné síly, abychom pomáhali uplatňovat nezadatelná práva zahraničních krajanů, kteří jsou naši nejlepší z nejlepších.

Ať žije Československá republika, společná vlast Čechů a Slováků — těch, kteří v ní přetrvávali v době bouří i těch, kdož jí musili opustit a nyní se do ní vrátili a vracejí, společná matka lidu domácího i ze zahraničí. Kéž je nám dlouho zachován náš milý prezident dr. Beneš, vzácný příznivec zahraničních krajanů, který by si přál, aby ani jediná česká a slovenská duše, toužící po domově, nebyla zklamána.

Výstava v Podbořanech

V sokolském domě v Podbořanech je výstava „V odboji o budování“. Výstava zachycuje Podbořansko v době okupace, odboji, který se zde vedl, a výstavbu, do níž se okres začlenil ode dne svého osvobození.

Zvláštní expozice je věnována také Čechům z Volyně, kteří se stali novými obyvateli Podbořanska. Ve volynské části je vystaven materiál znázorňující vystěhovalectví na Volyn, hospodářský, kulturní a spolkový život volyňských Čechů a také účast v odboji.

Upozorňujeme všechny naše čtenáře na tuto výstavu a doufáme, že všichni volynští Češi, pokud k tomu mají možnost, neopomenou výstavu v Podbořanech navštívit.

Výstava je otevřena do 24. listopadu. F—k

Zvyšte tempo v zasílání předplatného

Radostně jsme přijímali první pozdravy předplatného, které nespěle klepaly na dveře naší pokladny. Týden po expedici prvního čísla přišly prvé čtyři poukazy a pak denně víc a více. Dnes můžeme konstatovat, že předplatilo již na 500 bratří a sester svůj časónis, t. j. asi 18 procent těch, jimž je Věrná stráž zaslána. Děkujeme všem a prosíme k nasazení tempa, aby do konce roku měl každý čtenář předplaceno. Složenko přílohy byly v prvním čísle. Tempo... tempo... Nezapomeňte připojit pár korunek na Malínský fond. Administr.

Proti sobě nebrojíme, pravdy se však nebojíme

Článkem „Svobodovci“ a článkem „Z něčeho po trošku“, dospěli jsme před dvě rozdílné teorie. Prvý chtěl, nebo přímo již svým obsahem pranýřoval nezodpovědné počínání si několika Volyňáků. Druhý pak v obsahu své zase teorie, tvrdí, abychom si počínali opatrně v sebekritice, nechodili s takovými věcmi do našeho tisku, nikde nic podobného neuvěřejňovali, že bychom snad našim „špatným“ ovečkám, nebo sami sobě před veřejností ublížili.

Toto není jen obyčejná polemika, první i druhý článek uveřejněný ve „Věrné stráži“ je vyjádřením se pro způsob, jak bychom léčili „Kovbojské“ počínání si několika našich hochů, (Bohudík jen několika), které ke cti naší větve nic nepřispívají.

Nemyslete si vy všichni dobří Volyňáci, že bilancovat stále naše zásluhy a naše klady v časopise „Věrná stráž“, tedy v našem volyňském časopise, nepomůže dost dobře, aby tento časopis splnil své poslání, o kterém se zmínil i pan armádní generál Ludvík Svoboda ve svém článku ze dne 28. října 1946.

Představujete si, jak „zaleze“ takový Josef Věčněpíje, až se jeho ctihodné jméno objeví v našem tisku? Příteli ...rko, jestli jste snad svým článkem „Z něčeho po trošku“ chtěl upozornit, že je taktickou negramotností kritizovat sami sebe ve svém vlastním tisku, pak já bych tvrdil pravý opak. Proč bychom se báli uveřejňovat v našem časopise důtky jednotlivým našim nezdrárným synům? Čekáme snad, až se tohoto úkolu ujmou jiné časopisy, resp. jiné deníky?

Bojíme se vlastní kritiky? Nemůžeme, vždyť kritika — toť demokracie, řekl již prof. T. G. Masaryk.

Lekáme se snad pravdy? Není možné, pro uskutečnění pravdy jsme bojovali i umírali.

Jak dobře to řekl kazaský důstojník v knize Alexandra Beka „Volokolamská silnice“ při popravě zbabělého zrádce; „Když jsem byl mladý, uštknul mne had, otec ostrým nožem vyřízl otrávené maso, aby celé mé tělo nepodlehlo otravě. Dnes jsem před očima svých vojáků dal zastřeliti zbabělce, tím jsem také vyřízl otrávené maso s těla své jednotky.“ I my nenapravitelné jedince vyloučíme ze svého středu, stříletí je, jak ten kazaský důstojník samozřejmě nebudeme, leč po vyčerpávajících krocích k jejich polepšení, nebude-li sjednána náprava, donutíme je, aby se od nás separovali. Mluví tu jen o několika jedincích a ne-

upírám dobrou hodnotu našich devadesátidevítí procent.

Jistá paní z Prahy, tuším, že je to novinářka, napsala po návštěvě v Žatci o Volyňácích toto: ... jací to skvělí lidé, lidé přímé páteře... atd. Uvědomujeme si, že bychom obavou před uveřejněním někdy nepřijemné pravdy křivili svou doposud přímou páteř?

Co Čech, to Sokol, bylo heslem Sokolů. Co Volyňák, to voják — je heslem Volyňáků, a my, Volyňáci, bychom chtěli, aby z našich očí už dnes vymíral smělý, nebojácný pohled a smělé jednání vojáka?

Ani to slovo „opatrně“ přítele ...rky sem nepatří. Opatrně Volyňáci chodili v Karpatech na průzkum pro zajatce, aby ošidili Němce. Dnes už v Karpatech nejsme. Koho bychom tedy chtěli šidit? Snad ne sami sebe?

Profože máme býti „opatrní“, nesmíme snad poukazovat na věci zdánlivě obyčejné a přece pro nás tak důležité?

Nenapadlo vás nikdy, že velmi často vidíváme hospody s firmou „Volyň“. Jsou to hospody různých kvalit v národních správách našich hochů. Všechna čest, hoši jsou šikovni obchodníci, chtějí získat svému podniku novým pojmenováním snad na popularitě. Nezaráží vás však ten fakt, milí přátelé, že vyjma Svazu Čechů z Volyně, nemáme žádnou jinou kulturní, osvětovou a pod. instituci, která by nosila honosné jméno „Volyň“. Tady bychom se měli bát, aby někdo jiný ne-Volyňák nás nemusel upozornit, že fa Volyň je podezřele často spjata s hospodou.

A ještě jeden případ: Jdete-li po ulici v Podbořanech, nevšimli jste si jedné pekárny také firmy Volyň, která má za výkladní skříní více prachu, než v létě nedlážděná ulice? Příteli ...rko, nemyslete si, že by bylo záhodno, abychom prostřednictvím „Věrné stráže“ poradili našemu krajanovi, že je nutno nejdříve ten prach s okna odstranit a pak tu firmu Volyň v patřičném místě vyvěsiti?

Vím, příteli ...rko, že by jsi nechtěl býti apoštolem, který by za mírný poplatek chodil s betlémskou holí po republice a o všech těchto věcech našim lidem referoval. Na to máme svůj tisk a ten také, doufám, k podobným účelům bude využit.

Naším heslem budiž: „Přáteli si budme, pravdu sobě mluvmé.“

A mlčet? — nikdy ne, mlčení, toť znamená souhlasu. Npor. Cilc.

Také na Michnu Sergejovku nesmíme zaomenout

Dne 11. listopadu 1943 v 10 hodin dopoledne přijel do této obce okresu Luck na Volyni německý oddíl o síle 200 mužů a počal choditi od stavení ke stavení a bez jakékoliv příčiny strojními puškami stříletí do obyvatel v domech. Takto zavraždili 19 českých obyvatel a 4 těžce zranili. Za jakým účelem do vsi přišli, není dosud známo, jisto je však, že přišli do vsi jako sprostí vrazi a vyděrači. V chatě Josefa Kendika zastřelili manžele a dvě děti. Když odcházeli, začalo plakati v kolébce 10měsíční dítě Dobruška, tu se obrátil jeden Němec a pustil do dítěte celou dávku automatu. V domě u Nováků děti utekly na dřív, tam

však vrazi chytli 3letou Františku, zabili ji a hodili mrtvou do budovy a tuto zapálili. Rodina Králova se z usmrcení vykoupila tím, že hned na počátku vsi dala vetřelcům tři prasata, dvě krávy a několik desítek drůbeže. Většina obyvatelstva, uslyševši první rány, utekla do polí a tím se zachránila. Celkem Němci zničili 14 obydlí, 12 chlévů, 18 stodol a 1 kovárnu.

Podívejme se na Malín a Michnu Sergejovku a na tisícové oběti v bojích našich volyňských bratří a vidíme, že tito přinesli za svobodu našeho národa obětí velkou a zaslouží si naši lásky a porozumění. I. Mrázková.

Jak žijeme

18. října uplynul rok od příchodu naší skupiny na Mor. Krumlovsko.

Nebudu vzpomínat všech těžkostí, které jsme měli z osídlovacími úřady, neboť naši krajané měli je všude. Naše osídlení bylo však stíženo ještě tou okolností, že na Mor. Krumlovsko byli dosazeni jugoslávští partyzáni Titovy armády takže okres má 40% zahraničních vojáků.

Přijeli jsme tedy na nákladní nádraží Rakšice, odkud do nejbližší pohraniční osady jest 4 kilometry. Místní komisař v Olbramovic poslal pro nás několik formánek a ubytoval nás v německých barákách. A teď začala pro nás prvá starost. „Suchý proviant“ ze Žatce byl již pryč a my po celé dva měsíce žili, jak říkáme, ze vzduchu.

23. listopadu obdrželi jsme konečně dekrety na požadované usedlosti v obcích Olbramovice, Zelovice, Lidměřice a Babice, které dnes tvoří jedinou politickou obec, a v Našiměřici, Dámnic a městečku Miroslavici. Bylo to celkem 86 zem. usedlostí a 70 rezerv pro rodiny padlých a invalidů. Tyto osady rozkládají se v úrodné rovině jižní Moravy chráněné od jihovýchodu palavskými vrchy a od severozápadu lesnatou kopcovinou, již vévodí homolovitý Leskún s kamenolomem Púda je zde dobrá, ale mnohde značně zanedbána. Kraj byl postižen válkou a mnohé vesnice, jako na př. Dámnice nebo Hostěradice jsou z 50% zničeny bombardováním. Hovězí i vepřový dobytek byl odveden a koně zůstalo též velice málo. Začátky jsou zde velice těžké, ale doufáme, že se to zlepší, až tady budeme mít své rodiny.

Prvním našim podnikem byla naše účast na oslavách 28. října minulého roku. 30. prosince uspořádali jsme seznávací večer s místními obyvateli, kde jsme si slíbili věrnou spolupráci pro povznesení kraje. Musím, bohužel, konstatovat, že tato spolupráce bývá narušována z jedné i z druhé strany několika nevědomými lidmi, kterých však, bohuďky, není mnoho.

Naši skupinu stihla též bolestná ztráta úmrtím nejmladšího člena skupiny, Jiřího Vorla. Pohřeb byl 22. února t. r. a hojná účast lidu z místa i okolí nasvědčovala zájmu o osud zahraničního vojáka. Nad hrobem promluvil pravoslavný farář z Kounice a důvěrník Svazu Čechů z Volyně Vl. Hybler, jenž se se zesnulým rozloučil za naši skupinu a za vzdálenou rodinu na Volyni.

Těžké poměry nastaly pro nás po odsunu Němců, který byl proveden již 11. června. Od této doby žijeme na svých hospodářstvích téměř sami — a jaký je to život, těžko vypsát. Je možno, aby zahraniční voják, jehož zdraví je podléháno frontou, obdělával 20 i více ha statek samojediny?

Má jet na pole, spravovat dobytek, nebo jít na úřad vyřídit úřední záležitosti? A nejbídnější je to se stravou. Vzpomínáme často na své bývalé vojenské útvary — bývalo nám tam lépe.

Přesto však není pravdou, že se u nás nepracuje a že si nehlédíme hospodářství, jak o nás tvrdí někteří lidé, kteří mají na tom zájem, abychom odsud odešli. Přesto, že žijeme v tak těžkých poměrech, byli to Volyňané, kteří na jaře zasel a o žních první sklídili a vymlátili úrodu pomáhalice svým sousedům s koňmi a se stroji za „oddělavku“.

Soužití a družná spolupráce je nutná a také k ní zvolna dochází. Mnohde je již přátelský poměr mezi volyňskými Čechy a místním obyvatelstvem a bude ještě těsnější, až budeme tu mít své rodiny.

Jsmo nejvzdálenější skupinou našeho kulturního střediska Žatce a mně často tane na mysli staré ruské přísloví: „Bůh vysoko a cír daleko“. Víťame proto s nadšením náš časopis, který nás bude informovat o našich záležitostech a který pro nás bude vzpruhou v našem boji o existenci a o šťastnou budoucnost naší i našeho národa. Chceme se přičinit dle svých sil a schopností o rozkvet tohoto kraje, jenž je nyní našim domovem a jehož stráží věrnou chceme být až do smrti. Vl. Hybler.

Z Prahy něco o Volyňských

Při pročítání 1. čísla Věrné stráže jsem se rozhodla, že se stanu její stálou čtenářkou Nejsem Volyňáčka, ale mám k Vám všem obdiv a úctu. Sli jste z určitého blahobytu, který Vám dávala Vaše vzorná hospodářství a vroucí rodinné vztahy, do nejtěžších zkoušek, jaké mohou býti v životě vůbec. Sli jste dobrovolně bojovat za nás, za vlast, která Vám sice nic nedávala, ale kterou jste všichni tak bezvýhradně milovali. Vaše vlastenectví a odvaha byla přímo heroická. Po nezměrných frontových utrpeních jste přišli mezi nás a zde jste našli tak málo pochopení. Stydím se, nesmírně se stydím za všechny ty, kteří pro osobní prospěch házejí Vám klacky pod nohy. Ale prosím, odpuťte těm nevědomým. Žijí mezi námi spousty lidí, kteří nikdy ani nevěděli, že nějak Volyňští jsou. I mezi střední inteligencí se mnoho nevědělo, přesto že naše zeměpisné znalosti jsou oproti jiným národům opravdu vynikající. A čím je to vina? Těžko odpovědět. Za rakouské nadvlády se přirozeně o Vás píše, na školách mlčelo. Za první republiky, ve zmatcích politického zápolení, se na Vás skoro zapomnělo. Jen opravdu velice vzdělané kruhy měly o Vás informace a ty se nijak nesnažily je zve-

Pro naše motoristy a traktoristy

Zastavíme-li se na některé z křižovatek našich silnic, přesvědčíme se, jak se v poválečné době motorismus rychle rozvíjí a stává se jedním z hlavních činitelů v naší dopravě.

Se vzrůstem provozu motorových vozidel na veřejných silnicích stoupá také, bohužel, počet automobilových nehod. Co je toho příčina? Příčin je mnoho a různé. Jedno je však jisté: kdyby všichni uživatelé vozovky (ať už jakéhokoliv druhu vozidla) znali silniční předpisy a dle nich se řídili, nemohlo by dojít k žádným nehodám. Proto je nutné, aby každý řidič motorového vozidla dbal přesně silničních značek a dodržoval vždy silniční předpisy. Tím zajistí přispěje k lepšímu rychlejšímu a bezpečnějšímu pohybu na našich silnicích.

Dále si dovoluji upozorniti všechny mladé a méně zkušené traktoristy a řidiče aut, která jsou chlazená vodou: máme již zimní období, a proto je nutné, abyste pamatovali na vypouštění vody jak z chladiče tak i z bloku motoru, neb nepatrný noční mraz může Vám způsobiti mnoho škody jak materiálně tak i ztrátou času. Přesvědčte se vždy raději ještě jednou. V. Vlk, maj. autoškoly v Žatci.

Je toho mnoho, co se Vám nelíbí. Ale buďte ujištěni, že postupem doby, vzájemným poznáním splyneme v jeden celek. Vaše přímota a touha po opravdovosti, Vaše pracovitost a vzorná rodinná soudružnost, Vaše písně, vlastně i písně našich dědů budou mosty ke společnému šťastnému životu. Ty různé kritiky přes některé Vaše krajany pocházejí většinou od lidí, kteří Vás neznají a kteří by za daných okolností se chovali stokrát stokrát hůř.

Je toho mnoho, co se Vám nelíbí. Ale buďte ujištěni, že postupem doby, vzájemným poznáním splyneme v jeden celek. Vaše přímota a touha po opravdovosti, Vaše pracovitost a vzorná rodinná soudružnost, Vaše písně, vlastně i písně našich dědů budou mosty ke společnému šťastnému životu. Ty různé kritiky přes některé Vaše krajany pocházejí většinou od lidí, kteří Vás neznají a kteří by za daných okolností se chovali stokrát stokrát hůř.

Přeji všem Volyňským brzký a šťastný návrat do vlasti, za kterou dali tolik životů a štěstí svých rodin. Mnoho úspěchů a pochopení mezi všemi, kteří mají dobrou vůli, přeji Věrné strážce — Benešovská Zdeňka, Praha-Libeň, Blanická 1054.

Ucera . . .

Jiří Rébl:

Automatčík Tonda Valentů

Mladý, 18letý Volyňák ppor. Tonda Valentů z Moskovštiny byl neohroženým automatčíkem a skvělým průzkumákem.

Jednoho podzimního večera se dostal se svou četou hluboko do německého týlu, kde měl zjistit velmi důležité věci. Byla temná, karpatská noc . . . kolem panovalo mrtvé ticho . . . jen kdesi za horou štěkaly kulometry a světelné rakety ozařovaly vrcholy kot po linii fronty . . .

Tondova četa pojednou ztratila orientaci a bylo třeba zjistit podle mapy, kde se vlastně nachází. Průzkumáci ihned udělali z pláštěnky boudu, (jinak by je světlo prozradilo), Valenta prohlédl pod pláštěnkou mapu a našel směr. Vtom hoši postřehli, že asi o kilometr dále bliká v okně světélko. Napadlo je, že tam může být německý štáb. Opatrně se kradli k podezřelému místu, chvíli se plazili po zemi, až konečně se přiblížili k nějaké hájovně, před kterou chodil sem a tam strážný. Poznali, že je to Němec.

Tonda svolal své kamarády a šeptmo jim podával plán, který narychlo sestavil ve své hlavě. — Tak pozor, chlapci, dva půjdete k levému průčelí chaty, dva k pravému, aby jsme nebyli vyraženi a aby nám nikdo neuklouzl šky. Já a tuhle desátník si počítáme každý za jiným rohem domu, kam strážný dochází, a kterému z nás přijde dříve pod ránu, ten ho skolí dýkou, pak ucpat holomkovi ústa a hajdy za mnou rovnou dovnitř, tuším, že tam budou nějakí vzácní ptáčci . . . Rozuměli jste, hoši? „Ano!“ — zněla odpověď. — „Tak tedy sbohem do práce, jen směle a bleskurychle si počmejte! . . .“

Noční tmou se plazili průzkumáci na svá místa . . . Ppor. Valenta stál za rohem chaty jako kamenná socha, jako tygr připravený ke skoku a v mocné pravici svíral břitký finský nůž . . . Pojednou vycítil, že strážný se přiblížil k němu na dosah ruky. Tonda rychle švihl svoji pravici . . . ostrý nůž jako blesk vjel Němci přímo k srdci . . . strážný záupěl . . . nestačil však vydat hlasu po druhé, neboť houževnatý Tonda mu vrazil nůž již po druhé a sedl na něm, ucpával mu ústa kapesníkem . . . Než se připlazili kamarádi, byl již Tonda s obětí hotov . . .

— Tak, kluci, teď dovnitř, ale jako blesk, já první a vy za mnou . . . rychle, automaty, nože . . . a teď hurá na ně! . . .

V komnatě se zatím bavilo několik německých štábních důstojníků, netušíc, co se odehrává na dvoře . . . a právě ve chvíli, kdy se průzkumáci plížili do předsíně, harmonikář hrál skočnou polku a rozjaření důstojníci tančili se svými partnerkami s větrem o závod . . . Asi tři starší důstojníci popijeli za plným stolem nějaké „burgundské“ . . . a právě když si nejvíce pochutnávali a tanečníci nejprudčeji hýřili, rozlétnou se dveře dokořán a v nich, zarudlý od větrů, hrozně zařve Tonda: „Hait! Ruce vzhuru . . . — Padnout!“ . . . velí Tonda dále . . . Tanečníci rychle padají na zem . . . „Kluci, ukažte jim, co umíte!“

Klukům nebylo třeba po druhé rozkazu opakovat . . . blýskly nože jednou, po druhé . . . a na po-

Jiří Rébl-Volyňský:

Byl podzim mlhavý

Byl podzim mlhavý
chladný a sychravý,
příroda dýchala mrazem . . .
Na břehu Ondavy,
poraněn do hlavy,
upadl hrdina na zem . . .

Slunko jej zlíbalo
paprsky chladnými
na krvi zbarvené čelo . . .
Pohledy kalnými,
poťůčky rudými
opouštěl duch jeho tělo . . .

Na břehu Ondavy,
střelený do hlavy,
neznámý hrdina leží . . .
A podzim mlhavý,
jak hrobník váhavý,
sype naň mohyly svěží . . .

lad tělem hrdiny,
za dvě, tři hodiny,
vyrůstá mohyla nová . . .
Žlutý list z olšiny,
rudý list z kaliny,
sypou se znova a znova . . .

Bez hrobu, bez kříže
bez matky tatíčka
pochoval podzim zde reka . . .
A doma matička,
nemocná, staříčká
na návrat synáčka čeká . . .

Nečekej, matičko,
nečekej na syna,
nepřijde navštívit máli . . .
Jen stará olšina
a smutná kalina
budou zde pro syna lkáti . . .

dlaze se válela celá řada rozjařených tanečníků . . . Hybaj za námi! — zařval Tonda na pozůstalé důstojníky, kteří se třásli za stolem jako osiky . . .

Němci se nechali poslušně ošacovat a průzkumáci je pak odváděli noční tmou na svou stranu se sebranými na štábu dokumenty a plány. Za svými pány důstojníky zkroušeně tapal také virtuos-harmonikář.

Zajatí důstojníci a ukořistěné plány byly skvělým materiálem pro naše velení.

Takovým hrdinou byl Tonda Valentů, jenž chodil na Němce jako na divokou a říkával, že ho ani kuika nebere.

a dnes ...

Sovětská vláda odměňuje vyznamenané vojáky

Vojáci čs. zahraniční armády druhé světové války, kteří se vyznamenali v bojích proti fašistickému nepříteli a byli za svou bojovou činnost vyznamenáni sovětskými řády a medailemi, dostanou k těmto poctám i značné peněžní náležitosti. Nepochybujeme o tom, že všichni naši vojáci a zejména ti bratři, kteří jsou finančně vyčerpaní, uvítají naši zprávu s nadšením.

V těchto dnech přišlo z Moskvy konečné rozhodnutí o vyplácní řádových premií a sovětská vojenská mise v Praze přikročila již k postupnému vyplácní. Poněvadž sovětský zastupitelský úřad nemá adresy našich vyznamenaných příslušníků, rádi informujeme br. zahraniční vojáky, aby se hlásili na sovětské vojenské misi v Praze XIX, v Bubenči, ulice „Pod kaštaný“, býv. Pečkova vila.

Výplata děje se v hodnotě zlatého rublu, jehož kurs je stanoven 1 rubl: Kčs 41,30. Vyznamenání obdrží náležitosti se zpětnou platností, t. j. ode dne, kdy byli sovětskou vládou vyznamenáni. Tak nositel medaile „Za bojové zásluhy“ (nejnižší vyznamenání) dostane se zpětnou platností měsíčně Kčs 206,50, nositel medaile „Za odvalu“ Kčs 413 měsíčně, nositel medaile „Sláva“ měsíčně Kčs 495, nositel řádu „Rudé hvězdy“ měsíčně Kčs 619,50, řádu „Vlastenecké války“ měsíčně Kčs 723,—,

nositel řádu „Rudého praporu“ měsíčně Kčs 826 a nositel řádu „Lenina“ měsíčně Kčs 1032. Nositelé nejvyšších vyznamenání „Hrdina SSSR“ pak dostanou ročně 140.000 Kčs.

Blahopřejeme všem bratřím, vyznamenaným sovětskými řády a medailemi, zvláště členu Ústředního výboru Sdružení zahraničních vojáků při ČsOL, Hrdinovi SSSR, bratru škpt. Antonínu Sochorovi a Hrdinům SSSR bratrům mjr. Richardu Tesaříkovi a škpt. Buršíkovi.

Každý nositel řádu nebo medaile se musí osobně dostavit na sovětskou vojenskou misi, kde předloží Ordenskou knížku, opatřenou fotografií a peněžní poukázky. Podotýkáme ještě, že nositelé sovětských řádů mají právo ročně na dvě bezplatné cesty po území SSSR. — Nároky na výplatu, vyplývající ze sovětského řádu, zanikají za 1. úmrtím, 2. proviněním se proti státním zájmům SSSR.

Ti bratři, kteří mají místo Ordenské knížky jen prozatímní potvrzení, že jsou vyznamenáni sovětskými řády nebo medailemi, nechť služební cestou přes MNO postoupí tato potvrzení sovětské misi v Praze. Prozatímní potvrzení budou jim vyměněna za řádnou legitimaci. Škpt. Jaroslav Dostál.

Jak se jedná se zahraničními vojáky u nás

Obracíme se na své noviny s naléhavou prosbou o uveřejnění našeho dopisu. Jedině takto se doví širší veřejnost o našem případě a snad povolání úřady se ozvou.

Jako příslušníci zahraniční armády marně již od 20. VII. 1945 se ucházíme o národní správu jedné firmy v Žatci, která sice již byla přidělena, ale podnik nebyl ještě dlouho v provozu, tak že při trochu dobré vůle mohlo se naše přednostní právo uplatnit.

Nehledě k tomu, odvolávali jsme se na to, že národní správce, kterému byl tento podnik přidělen, po dobu okupace dobrovolně přispíval na WHW (na což máme doklad), ale to nebyl žádný důvod pro MNV, aby dosavadního správce odvolal. Zatím za ten rok si tento stačil opatřit spoustu dokladů, z kterých vysvítá, že nejen je národně spolehlivý, ale že má také jisté zásluhy. On se totiž zúčastnil revoluce 7. května v Žatci, a to tak, že pomáhal zajišťovat německý majetek.

Kromě toho máme důkazy, že ten pán soustavně prodává na černo za přemrštěné ceny, což můžeme kdykoliv prokázat.

Dne 9. října byla u něho provedena revise, ale do dnešního dne se o výsledku nic neví.

A tak voják, jehož otec je rovněž legionářem a jehož bratr padl v bojích za vlast, a druhý, který se také zasloužil o osvobození vlasti, marně

se již přes rok ucházejí o existenci, zatím co takový p. Franz (tak se za okupace podepisoval) hromadí si majetek na úkor státu.

Ptáme se, bude vůbec zahájeno proti tomuto nár. správci trestní řízení? A kdy? Proč se nechává takovému pánu příležitost, aby mohl klidně šmelinařit dál? V. K. a M. M.

Náhrada za přidělené usedlosti

Nár. pozemkový fond nám sděluje:

K Vaší žádosti ze dne 26. září 1946 Vám sdělujeme, že všechny zkonfiskované zemědělské usedlosti, i když jsou přiděleny příslušníkům zahraniční armády, musí býti odhadnuty a tak stanovena I. splátka na úhradu za příděl. V případě, že nemohou přídělci první splátku zaplatiti, musí žádati o odklad. Podle ustanovení bodu b, § 8 dekrety č. 28/45 Sb. musí býti jednotlivé žádosti o odklad I. splátky ověřeny a podepsány Místní rolnickou komisí a okresním národním výborem.

Podle platných směrnic jsou i příslušníci zahraničních čs. armád, tedy i Češi z Volyně, povinni zaplatiti I. splátku na úhradu za příděl, pokud ovšem na žádost jim ze závažných důvodů nebude tato splátka odložena. Žádost o odklad musí každý přídělce podat sám a vybaviti ji předepsaným způsobem. Otázka celkové výše úhrady za příděl zahraničních vojáků se projednává.

Přednosta pobočky N. P. F. Ing. J. Hora v. r.

Určování úhrady za příděl půdy začalo

Akce bude skončena 28. října 1947

Před několika dny rozeslalo ministerstvo zemědělství všem místním a okresním národním výborům „Směrnice pro stanovení úhrady za příděl zkonfiskovaného zemědělského majetku“. Tím se dostává do proudu celá akce, která dosud se prováděla jen na několika málo místech.

Úhrady je možno stanovit jen tam, kde je již hotový přídělý plán. Stanovení úhrady provede rolnická komise za účasti úředníka Národního pozemkového fondu. Celá akce bude dokončena do 28. října příštího roku. To znamená, že rolnické komise v Čechách a na Moravě budou odhadovat denně více než 400 usedlostí. Každý přídělce bude tedy do roka znát přesnou výši svých závazků

vůči Národnímu pozemkovému fondu. Ocenění přídělů bude pro každého únosné, zvláště když je dána zákonem možnost spláceti příděl až 15 let. Nikdo nemusí mít také obavy z toho, že by snad za tu dobu nastal pokles cen zemědělských výrobků a zůstal mu závazek stanovený na základě cen vyšších. Cena úrody nevy počítává se totiž na základě dnešních cen zemědělských produktů, ale na základě cen z roku 1945. Není pravděpodobným, že by klesly pod hladinu z loňského roku. Cena průměrné úrody nevy počítává se na základě výnosu letošního roku a hlavní pěstované plodiny ale na základě průměrných výnosů všech plodin při normálním osevním postupu za 10 let. Tím je zaručen opravdu průměr.

Určení náhrad se provádí odděleně pro jednotlivé příděl daného katastrálního území. Celková úhrada za příděl pozůstává z úhrady: 1. za půdu, případně i s ovocným stromovím, 2. za budovy, 3. za živý a mrtvý inventář, zásoby bytová a jiná zařízení, 4. za náklady za novou úrodu.

Úhrada může být v odůvodněných případech snížena se zřetelem k rodinným a majetkovým poměrům přídělce. Zvláštní slevy obdrží zemědělci, kteří se zasloužili v národně-osvobozovacím boji, t. j. zahraniční vojáci, partyzáni, političtí vězňové atd., a jejich pozůstalí. O přesnou výši těchto slev se jedná a bude známa v nejbližších dnech.

Každý uvidí, že republika žádá za příděl opravdu jen úhradu a ne skutečnou cenu. Dr. M.

Co se o nás píše

Před zahájením reemigrace volyňských Čechů.

Svobodné Československo 14. listopadu 1946.

Parlamentní rozprava o repatriaci našich krajanů ze zahraničí.

Praha 12. listopadu (R). Ve společné schůzi výboru zahraničního, sociálně politického a osidlovacího byla provedena podrobná rozprava o repatriaci našich krajanů ze zahraničí a o jejich usazení v zemědělství, živnostech a průmyslu. Debatě předcházely zprávy zástupců úřadů, které se zabývají repatriací a osidlováním.

Tak z výkladu zástupce ministerstva zahraničních věcí dr. Bartoně bylo patrné, že v těchto dnech byly definitivně dojednány všechny otázky technického rázu o přestěhování našich krajanů z Volyněska, takže českoslovenští plnomocníci mohli právě před několika dny odjetí do SSSR, aby se podjali provádění svých úkolů na místě samém. Odb. přednostka min. zemědělství dr. inž. K o t á t k o uvedl, že až dosud byli usazeni všichni reemigranti, kteří prokázali předepsanou kvalifikaci. Pro volyňské Čechy je rezervováno 2.509 osidlovacích jednotek, z toho 492 pro uchazeče s přednostnými nároky. Ministerstvo zemědělství jedná nyní s ministerstvem sociální péče o technickém provádění reemigrace a osídlení, t. j. o tvoření skupin osídlenců, určených k osídlení v jednotlivých okresech a obcích a o jejich přepravě do místa osídlení. Zástupcem osidlovacího úřadu dr. R u b e n a a pravil, že jeho úřadu přísluší péče o umístění volyňských Čechů z kruhů nezemědělských. Při značné poptávce po pracovních silách nebude působit umístění volyňských krajanů v průmyslu zvláštní potíže.

Zástupce ministerstva soc. péče inž. Pospíšil uvedl několik cifer o tom, kolik reemigrantů z různých zemí k nám přijelo a s kolika se ještě přibližně počítá. Pokud jde o volyňské Čechy, žilo tam před válkou asi 40.000 krajanů. Směrnice pro reemigraci volyňských Čechů byly již ruskými úřady schváleny. Opční řízení je prodlouženo do 12. prosince, kdy budou asi vypraveny první vlaky z Volyně. Za normálního chodu může být celá volyňská akce zakončena do 1. května příštího roku. Počet optantů se odhaduje na 35.000 osob. Transfer volyňských Čechů bude se provádět vlakovými soupravami SSSR do Mukačeva. Tam se překládá do na-

sich vagonů. Vlaky směřují do sběrného střediska v Žatci, rodiny jedoucí na Moravu budou shromážděny ve sběrném středisku v Přerově.

Rudé právo 10. listopadu 1946.

Reemigrace volyňských Čechů vstupuje do konečného stadia. Komise ministerstva soc. péče skončila jednání v Moskvě a přesídlila do Lvova. Jeden člen této komise odjel do Mukačeva, kde bude očekávat příjezd dalších 31 členů. Po poradách ve Lvově rozjedou se členové do vytčených rayonů, aby začali vlastní práci, to je registrování volyňských Čechů a přípravu odbavení prvních vlaků do ČSR.

Svobodné slovo 10. listopadu 1946.

Blahopřejeme. Lze mít už za jisté, že v nejbližších dnech přijedou konečně domů, do vlasti, za svými statečnými hochy otcové, matky, ženy a děti — Čechové z Volyně. Zde v Praze není zatím známo, kolik jich přesně bude, lze však bezpečně mluvit o tisících. Tím prostým faktem budou napravena mnohá hoře a usušeny slzy vskutku přemohé. To je to lidské na celé věci. Leč příjezd volyňských Čechů, pořádných a pracovitých lidí, znamená také velké posílení lidské, mravní i fyzické celého našeho pohraničí. Až jen tady budou a až si vyhrnou rukávy — poznáme to. Blahopřejeme všem těm, kteří se tak dlouho svých vlastních nemohli dočkat a přece se dočkali. Kyne jim lepší, spořádanější, šťastnější život a národu prospěch. Máme zde mnoho dopisů vojáků východní armády, Čechů z Volyně. Děkují nám, že jsme se jich a jejich rodin tak vehementně zastali. Ach, ne hoši! Byla to naše povinnost lidská a národní! A za tu se neděkuje. Poděkujeme však všichni radostně a z celého srdce Sovětskému svazu. Váš příchod vítáme v kruh bratrský!

Svobodné Československo 13. XI. 1946.

Zahraněční vojáci se organizují. Ve Frankštátě byla v neděli ustavena jednota Čsl. obce legionářské, složená větším dílem ze zahraničních vojáků. Předsedou nově utvořené jednoty byl zvolen legionář Al. Dvořák, I. místopředsedou zahraniční voják V. Holomčík. Schůze se postavila plně za požadavek, aby Frankštát byl přejmenován na Nový Malín, podle Českého Malína na Volyni, zničeného Němci. Většina zahraničních vojáků pochází z Českého Malína na Volyni. BV.

Organizační směrnice

pro splnutí Čs. vojáků II. zahraničního odboje s Čs.obcí legionářskou.

Základními místními organizacemi Čs. obce legionářské jsou jednoty, event. odbočky jednot. Do nich vstoupí Čs. zahraniční vojáci II. odboje jednotlivě nebo hromadně.

Podle usnesení prvního celostátního sjezdu zahraničních vojáků se mohou stát členy Sdružení čs. zahraničních vojáků v Čs. obci legionářské všichni, kdo

1. vstoupili do čs. zahraniční armády nejpozději dne 6. října 1944,

2. kdo konali vojenskou službu ve spojeneckých armádách mezi 30. říjnem 1938 a 4. květnem 1945,

3. bojovali proti fašismu v mezinárodních brigádách nebo v republikánské armádě ve Španělsku,

4. pozůstali po osobách shora uvedených a příslušníci jejich rodin.

Členy se nemohou stát ti, kdo nevyhovují podmínkám příslušných zákonů; jichž činnost je v zásadním rozporu s programem Čs. obce legionářské; kdo byli trestáni pro zločin; kdo přímo nebo nepřímo, činy nebo slovy podporovali nebo obhajovali režim nacistů, fašistů, zrádců a kolaborantů, nebo kteří se projeví jako živly protidemokratické a protilidové nebo státně či národně nespolehlivé.

Při organizaci vojenských účastníků II. odboje postupujte takto: Navažte ihned spojení s místní nebo nejbližší jednotou (odbočkou) ČsOL a požádejte ji o pomoc a spolupráci. Jednoty jsou na splnutí účastníků II. odboje připraveny a vyjdou vám vstříc všude a ochotně. Svolejte ve svém bydlišti po dohodě s místní Čs. obce legionářské všechny zahraniční vojáky, kteří se mohou stát členy ČsOL a našeho Sdružení, do informativních nebo ustavujících schůzí. Při tom nezapomeňte na ty, kteří jsou roztroušeni po obcích a osadách. Tam, kde již jsou organizace zahraničních vojáků, které splynuly na prvním celostátním sjezdu se Sdružením, mají povinnost přivzvat všechny zahraniční vojáky, kteří dosud nebyli jejími členy a vyhradit jim přiměřený podíl v zastoupení. Po tomto rozšíření ztrácí dosavadní organizace svůj název a ráz.

Všude, kde je deset nebo více zahraničních vojáků, vstoupí do místní jednoty, event. odbočky ČsOL společně a v dohodě s místní jednotou vytvoří v ní samostatnou skupinu Sdružení čs. zahraničních vojáků II. odboje. Tam, kde jsou jenom jednotlivci — vojáci II. zahraničního odboje, vstoupí do místní jednoty ČsOL jednotlivě.

V místech, kde dosud není ani jednoty, ani odbočky Čs. obce legionářské, ihned založte:

1. odbočku Čs. obce legionářské, je-li vás méně než 15 členů. Tato odbočka se přihlásí a podléhá nejbližší místní jednotě obce legionářské a vysílá do jejího výboru jednoho člena, důvěrníka,

2. jednotu Čs. obce legionářské, je-li vás více než 15 členů a pojmenujte ji: Jednota ČsOL (místo), Sdružení čs. zahraničních vojáků II. odboje. Založení nových jednot okamžitě oznamte písemným sdělením ústředí ČsOL v Praze II, Legerova 22.

Každý člen vyplní a podepíše dvojmo přihlášku, pro zahraniční vojáky II. odboje zvlášť připravenou a dá ji podepsat dvěma svědky — zahraničními vojáky. Při zápise se platí 10 Kčs a nejméně jedno-měsíční příspěvek Kčs 5.—. Ti, kteří již byli or-

ganisováni v některém spolku zahraničních vojáků, jenž na celostátním sjezdu splynul se Sdružením a kteří tam zaplatili příspěvky nejméně ve výši shora uvedené, neplatí již zápisné ani členské příspěvky a po provedení reorganizace a vstupu do ČsOL platí pouze 5 Kčs měsíčně. Jednu z vyplněných přihlášek zašlete ústředí ČsOL. Po schválení přihlášky bude podle ní vydána přijatým členům legitimace.

Všude, kde se vytvoří v rámci jednot ČsOL Sdružení čs. zahraničních vojáků II. odboje, mají být jeho zástupci v přiměřeném počtu kooptováni do výboru jednot.

Tvořící se Sdružení nebo nové jednoty, resp. odbočky ČsOL si zvolí ihned své funkcionáře t. j. předsedu, místopředsedu, jednatele, zapisovatele a pokladníka, dále referenty pro otázky sociální, kulturní propagační, vojenské. Nejdůležitější jsou otázky sociální, k jichž řešení bude mnohdy nutno vedle referenta zvolit zvláštní komisi. Tito referenti nebo komise řeší sociální případy podle možnosti na místě, za plné podpory jednot ČsOL. O poměrech, křivdách a požadavcích informují ústředí ČsOL a žádají o pomoc.

Styk členů s ústředím ČsOL se děje prostřednictvím příslušné místní jednoty. V ústředí ČsOL v Praze II, Legerova 22, má Sdružení zahraničních vojáků kancelář a tajemníka.

Za:

Sdružení čs. zahraničních vojáků II. odboje
v Československé obci legionářské
jeho předseda a člen předsednictva ČsOL
štkt. J. Gajdoš.

Episody z bojů

Nepřítel bije pekelně minami a zběsile střílí z kulometů. Úderné družstvo des. Švajgra plazením roklí potoka proniká do vsi, ručními granáty vybijí tři německá kulometná hnízda. Přes deset mrtvých Němců a bohatá kořist.

Poblíž rotný Janeček a svob. Sýkora pronikli do týla německého kulometného hnízda a udeřili na ně tak nenadále, že kulometčíci se nezmohli ani na odpor a vzdali se.

*

Lipt. sv. Mikuláš.

Naši spolu s Rusy dobývají nenadálým útokem proti značné přesile Němců a Maďarů Lipt. Sv. Mikuláš. Nepřítel se však záhy vzpamatoval a vrhl do protiútoků svěží síly, narychlo sem dopravené zálohy. Německá přesila se snaží odříznouti ústup ruským oddílům a zahrati je do Váhu. Jejich situace je kritická. Vtom zasahuje baterie protiletadlových dělostřelců, většinou hoši z Volkova a Mirohoště. Auty přivázejí děla a 200 metrů od útočící německé pěchoty je staví a zahajují palbu. Hromady mrtvých Němců se kupí pod jejich palbou. Ženitčící mají pevné nervy. Přesto, že několik děl bylo ihned vyřazeno, německý protiútok byl odražen a cesta pro Rusy zachráněna.

Ruský velitel divise, který sledoval s pozorovatelnou hrdinnou boj Volyňáků, navrhl celou baterii k vyznamenání.

Ppor. Širc.

Vydání 3. čísla „Věrné stráže“ zdrželo se z formálních důvodů.

Různé zpravy

Repatriace volyňských Čechů

Československá delegace ve Lvově — Nejochotnější pomoc Sovětského svazu.

Svobodné slovo 17. listopadu 1946.

Lvov 16. listopadu (TASS). — Čs. zplnomocněnec pro přesídlení dr. Václav Šatava, v rozmluvě s dopisovatelem TASS pravil: „V západních částech Ukrajiny žije mnoho Čechů, kteří se nuceně vystěhovali v r. 1870. V té době němečtí magnáti zabrali v Čechách zemědělskou půdu a Češi byli nuceni opustit svou vlast. V době Vlastenecké války Sovětského svazu mladí volyňští Češi vstoupili do řad Rudé armády, později do sboru generála Svobody a vítězným pochodem společně prošli Prahou. Vojáci české národnosti dostali půdu v západních částech Čech. Jejich rodiny jsou doposud na území Sovětské Ukrajiny. Na základě vzájemné smlouvy o opci bude provedeno dobrovolné přesídlení Čechů z okolí Lucka, Rovna, Dubna a jiných částí. Dr. V. Šatava skončil svůj projev: „Všechna naše práce probíhá zde za nejsrdčnější a nejochotnější pomoci Sovětského svazu. Cítíme se skutečně v přátelském prostředí.“

Volyňské bratrstvo píše Věrné stráž

Již v minulém čísle jsme sdělili, že se náš časopis po celé vlasti potkal s velkým a radostným pochopením. Denně docházejí dopisy, jež nám, kteří děláme Věrnou stráž, jsou opravdovým povzbuzením. Dnes alespoň některé z nich předáváme naší čtenářské obci:

Věra Skřivánková, Prackovice: Lístkem tímto dovoluji si vyjádřit upřímnou radost a dík Svazu Čechů z Volyně za náš týdeník Věrnou stráž. Já osobně jsem zvláště potěšena, neb v celé obci jsem jediná z Volyňských a jakoby odříznuta a odloučena od těch ke kterým z pochopitelných důvodů cítím téměř rodinný vztah.

Nyní je konec osamocení a kolísání v nejistotě, jak to správně vystihl br. Jindřich Dušek v článku „Věrné stráž na cestu“. Tento časopis bude v mém životě nejen informačním a zpravodajským orgánem, ale hlavně tolik žádanou duševní posilou.

Oznamuji ještě, že jsem poslala 200 Kčs na předplatné a na Malínský fond...

E. Polívka ze Stádlá: Přijměte co nejupřímnější dík za Váš týdeník Věrnou stráž. Věřte když jsem četl v prvním čísle ty články, tak zajímavé, poučné, informační, napomínající a nabádající ke všemu dobrému, až jsem zaslzel... Tak milé a drahé mně to všechno bylo, jako bych byl daleko u svých drahých a mluvil se mnou otec nebo matka... Náš týdeník nám bude májákem ochrany a zářící hvězdou, která nám bude ukazovat cestu z temnot ke světlu. Bude naší tribunou, kde si budeme svěťovati bolesti a radosti celé naší rodiny. Všichni v obci budeme Věrnou stráž

Kursy dělnické akademie v Žatci.

Dělnická akademie, která je kulturní nepolitickou organizací, uspořádá v Žatci kursy pro všechny živnostníky a obchodníky. Jde především o kurs živnostenského účetnictví, o daňový kurs a o kurs vedení podniků. Zahraničním vojákům, kteří se o živnostenské a obchodní podniky ucházejí, naskytá se příležitost osvojit si potřebné znalosti v uvedených oborech.

Kursy vede: Prof. Bohumil Klobása, ředitel obchodní školy v Postoloprtech a Josef Krejcar, tajemník Svazu řemesla v Žatci.

Upozorňujeme, že v kursech bude věnována všestranná péče zahraničním vojákům, kteří doposud nejsou s poměry v obchodním a živnostenském podnikání v naší vlasti obeznámeni.

Příhlášky přijímá Dělnická akademie v Žatci, tel. 244. Školné bude stanoveno podle počtu přihlášených uchazečů.

Upozorňujeme zahraniční vojáky na tuto příležitost osvojit si potřebných vědomostí.

číst, předplácet a s ní půjdeme k novým, radostným cílům...

Učitelka nám píše:

Srdečný dík za pěkný časopis Věrná stráž. Velmi se mi líbí, těším se už vždy na něj. Při jeho čtení teprve člověk pochopí, jak velké oběti iste přinesli za svobodu nás všech. Za to Vám jsme vázáni srdečnými díky.

Zdraví Vás

M. Dománková.

Starí přátelé se hlásí:

Ctěné redakci Věrné stráže.

Upřímně se raduji, že jste přišli na velmi šťastnou myšlenku vydávat časopis Věrnou stráž. Bude to rodinný časopis velké rodiny volyňských krajanů, kterých si tak vysoko vážím, protože poznal jsem na svých každoročních cestách po Volyňsku jejich dobrotu srdce, jejich vlasteneckého ducha a lásku ke staré české vlasti a obdivuji jejich veliké krvavé oběti pro osvobození naší české vlasti. Nedovedu pochopit, proč dělají se takové obtíže s převozem rodu z Volyňska do staré vlasti. Jakmile rodiny přijedou, ihned přijedu uvítat a pozdravím všechny staré přátele. Upřímně se na všechny těší Váš volyňský misionář

Josef Stráž, farář ve Staré Bělé.

Juraj Dianovský, obchodník z Parkaně na Slovensku: Dostala sa mi do rukou Váša Věrná stráž. Ponevač aj ja som býval v Lucku 18 rokov a tých ľudí a pomery dobre poznám, veľmi ma zaujíma Váš časopis. Já, moji známí a hlavně moja manželka sa budeme veľmi z každé Věrné stráže těšit. Moje manželka je Češka z Kvasilova, kde má otca a brata, od ktorých nemá žiadne zprávy. Ako príspevok posielam 500 Kčs...

Bratři a sestry: Necítíte i Vy podobně? Napište nám poradíme Vám, pomůžeme Vám ve Vašich starostech. Jsme z Vás, pracujeme s Vámi a pro Vás, třeba s překážkami a nepochopením. Jsme tu a proto se musí také s námi počítat.

Královédvorská nad Labem. Z popudu Kruhu přátel volyňských Čechů v Žatci založen byl Kruh přátel volyňských Čechů ve Dvoře Králové, v jehož čele stojí Emil Kust, úředník ONV, který již uveřejnil celou řadu článků v krajských časopisech a podal mnohým zde nezkušeným krajanům pomocné ruky. Věrná stráž vzbudila radostný ohlas.

Z Kruhu přátel volyňských Čechů. Dne 10. t. m. konalo se v Žatci pracovní shromáždění volyňských krajanů, na kterém referoval J. Dušek. Jednání bylo velmi plodné, do debaty zasáhl ppor. Židlický, předseda MNV Kučera z Němčan a celá řada jiných. Před shromážděním konala se výborová schůze Kruhu přátel, která se usnesla přidružit Kruh k Svazu Čechů z Volyně k společné práci, která přinese a již přináší dobrého užitku volyňské věci.

Domov pro volyňské studenty v Žatci. Kruh přátel volyňských Čechů zabývá se od počátku myšlenkou stálého studentského domova pro naše volyňské studenty z celého kraje. Jakmile bude dostatečný počet přihlášek, bude uskutečněn. Zatím jest zajištěna budova a moderní zařízení.

Závody v získávání nových odběratelů. Bez agitace spontánně hlásí se denně desítky nových odběratelů. Každý, kdo ví o nějakém krajanu, sděluje nám jeho adresu a posílá předplatné. Prosíme, číťte tak i dále. Kdo získá nejvíce nových odběratelů, bude odměněn. **Administrace-**

Zprávy svazu

Upozornili jsme již několikrát, že demobilisovaní zahraniční vojáci nejsou oprávněni používat voj. stejnokroje, odznaky a vyznamenání, vyjma zvlášť slavnostní vystoupení. Přesto se stále opakují případy, že demobilisovaní zahraniční vojáci nosí stejnokroj i při domácí a polní práci, při zájezdech do města, na taneční zábavy a pod. Takové používání voj. stejnokroje je trestné.

Bude ještě mnoho příležitostí obléknout stejnokroj zahraničního vojáka. Šetřte ho proto a neprofanujte nedovoleným používáním.

Došla na SČzV stížnost na chování některých vol. Čechů v okr. Horš. Týn. Nestane-li se náprava, uveřejníme jména těch, na které se vztahuje. Jmenovaní budou současně vyloučeni ze Svazu Čechů z Volyně.

Václav Najman, Varnsdorf č. 157. Sdělujeme Vám, že kovářská dílna je k dispozici ve Strupčicích, okres Chomutov. O informace požádejte npor. Mesnera ze Strupčic, čp. 20.

Upozornění. V prvním čísle „Věrné stráže“ na str. 6 je „Upozornění Čechům z vých. obl. SSSR“. Podotýkáme, že toto upozornění platí pouze pro ty, kdo pocházejí z míst mimo Volyň, anebo pro ty, kdo mají své rodinné příslušníky jinde než na Volyni. Neposílejte proto kpt. Kozákovi zprávy o rodinných příslušnících na Volyni.

Doplňovací zpráva 1. čs. sboru v SSSR, která dosud měla své kanceláře v Praze XIX., ul. Albína Bráfa 23 přestěhovala do Prahy-Karlín, Invalidovna 6. pavilon.

Oslavy Říjnové revoluce v Žatci. Svaz přátel SSSR v Žatci uspořádal v rámci oslav ruské Říjnové revoluce slavnostní akademii v měst. divadle a velký projev na žateckém náměstí pro přátelství ČSR a SSSR. Všech oslav se v hojném počtu zúčastnilo vojsko, které tvořilo jádro programu a většinu účastníků. Svaz přátel SSSR děkuje tímto žatecké posádce za skvělou spolupráci.

Osídlování, umístování a reemigrace. Ve všech otázkách souvisejících s osídlováním na zemědělských usedlostech obraťte se na ministerstvo zemědělství, IX. odb., styč. skupina. Svaz Čechů z Volyně má tam svého zástupce — ppor. Vlasáka — který hájí naše zájmy. Adresa: Praha-Těšňov, min. zem., styč. skup. MNO. č. dv. 80.

Libětice se brání. Na upozornění Svazu ve Věrné strážce dovolují si sdělit toto. Jest pravda, že chování v naší obci poněkud povolilo, ale toho je příčinou válka a třiletá odloučenost od domova. Stížnost na nás je také stížností na nás všechny, kteří z Volyně osídlujeme. Hned od prvního okamžiku, když jsme vstoupili do vlasti, měli jsme své „přítele“, kteří nás ani neznali a již byli proti nám. Mnoho se i dnes ještě mluví o „Svobodovcích“ a kritizuje se hlava nehlava, a nikdo si neuvědomuje, že nás teprve „naši“ poznají, až budeme mít zde svoje nejdražší, pak bu-

deme zase tím, čím jsme byli dříve od vlasti. Nestydíme se za to, že jsme osudem tak bití, že teprve takřka po dvou letech po válce dostaneme svoje rodiny k sobě, nestydíme se za tu hrůzu, kterou jsme prožili na frontě, kdy jsme ze dne na den čekali smrt, ale nejsme takovým „elementem“, aby se každý, kdo se přišel do pohraničí schovat, o nás otíral. — **Kyselka.**

Sýrovice na Podbořansku. Hlásíme Věrné strážce: Jedenáct Volyňských ukončilo 4. listopadu podzimní práce. Vše zaseto, brambory a řepa sklízena, půda na jaro připravena. — **Předseďa MNV Jasanský.**

Umístování v oborech živnostenských provádí osídlovací úřad Praha-Karlín, Invalidovna, styčná skup. MNO. Zájmy vol. Čechů zastupuje tam ppor. Lešner.

Reemigrace vol. Čechů a vše, co s ní souvisí, spadá do činnosti ministerstva OP a SP; repatr. odbor, Praha II, Vladislavova 15. Vol. Čechy zde zastupuje styč. důst. MNO kpt. Kozák.

Proplácení samozásobitelské dávky. Dle pokynů Pozemkového fondu jest povinen nový nář. správce proplatit hotově odstupujícímu národnímu správci ponechané samozásobitelské dávky. Upozorňujeme vol. Čechy v okr. Nový Jičín na tuto skutečnost a doporučujeme, aby vždy nejen uplatňovali své nároky, ale také plnili závazky z nich vyplývající.

Hledáme Pavlínu Horáčkovou, roz. Kalčuk, Františka Kučeru, Josefa Dostála a Josefa Horáčka, všichni z Nového Račína, okr. Horochov na Volyni. Kdo by měl o jmenovaných jakékoliv zprávy, necht' je sdělit na adresu: pí Marie Fridrichová, Praha-Dejvice, Wuchterlova 14.

Kdo má jakékoliv zprávy o rodině Pazderských z Kvasilova, necht' je oznámit na adresu: Juraj Dianovský, obchod s módním, střížným a konfekčním tovarom, Parkan-Slovensko.

Peter Eduard, nar. 6. 2. 1920 v Dobrotíně se žádá, aby udal svou adresu na Svaz Čechů z Volyně do Žatce. Kdo jmenovaného zná, necht' jej na tuto výzvu upozorní.

Adam Němec ze Zálesí, bytem ve Vojkovicích, okr. Hustopeč na Moravě, necht' se přihlásí ve Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Skupice: Volyňští Češi — Novotný, Borovský a Šnajdr hlásí se ihned v kanceláři SČzV v Žatci. **Vyškov:** Jaroslav Novotný, vol. Čech, necht' se dostaví do kanc. SČzV v Žatci.

Blahopřání. Panu pplk. Grosmanovi a mjr. Vomáčkovi k jejich povýšení dovolujeme si blahopřát. — Svaz Čechů z Volyně a redakce.

Poděkování. Vzdáváme vřelé díky p. plk. Paličkovi a mjr. Janotkovi za velkou pomoc a porozumění při osídlování volyňských Čechů.

Náš žalov. V Babicích okr. Mor. Krumlov zemřel náš bratr Jiří Vorel, dobrý člověk a kamarád. Jeho pohřbu zúčastnilo se celé okolí v počtu několika set duší. Na bratra Vorla nikdy nezapomeneme.

Krajané v Polsku se hlásí. Josef Zbierajevský, Krakov, prosí o Věrnou stráž. Tak, jak jsem se vždy těšil na Hlas Volyně, pak Krajaňské listy, tak nyní čekám dychtivě naši tribunu.

Američtí Volyňané pracují. Br. Haken, Kanada, připravuje nadílku na vánoce studentům z Volyně. Sr. Pluhařová Marie v USA píše velmi často do Amerického Hlasatele o životě Volyňských v Čechách a na Moravě. V Kanadě konala se volyňská svatba, o níž přineseme zprávu v příštím čísle. Na Malinský fond vybráno bylo na ní přes 40 dolarů.

Volyňským zemědělcům a všemu obyvatelstvu
kraje nejlepšího chmele slouží

Okresní záložna hospodářská

Žatec, Náměstí Dra Edvarda Beneše 9 - Telefon čís. 658

Vklady - provozovací úvěry - deposity

M. Mathes

pod národní správou

dříve

Jan Svoboda

speciální obchod vínem a likéry

ŽATEC, Nádraž. schody 182

TELEFON 7 5 9

Kalamita s chmelovým drátkem

Všichni zemědělci pamatují se na letošní kalamitu se chmelovým drátkem. Většina pěstitelů chmele čekala až na poslední okamžik s nákupem a pak s těžkostí bylo možno vyhovět většině zákazníků. Za nákupem muselo se jezdit až do Prahy. Aby se toto neopakovalo v příští sezoně, učinila agilní firma H. Neumann, Žatec, Nám. Dr. Ed. Beneše 151 příslušné kroky. Již nyní zájemci mohou se u ní hlásit se svoji potřebou a tato Vám, zejména Volyňským velmi dobře poslouží. Veškeré potřeby Vám dodá ihned a mimo to ještě dopraví svými auty až k Vám za režijní poplatek. Přihlášku podejte této firmě nejdéle do konce listopadu, aby tato Vám mohla vyhovět.

Pro zajímavost uvádíme, že majitelem firmy jest čsl. zahraniční voják. Loňského roku dodáno bylo zákazníkům 22 vagonů chmelového drátku vodícího, 2 vagony chmelových háčků a přes 2 vagony chmelového drátu konstrukčního.

Neotálejte proto a obraťte se s důvěrou na

**Hanuš Neumann, Žatec,
Náměstí Dr. Edvarda Beneše 151**

Oznámení. Sl. Anička Slezáková a at. Boris Hor-
ský oznamují, že jejich sňatku bylo poze-
hánno v Žatci dne 10. listopadu 1946.

Seznámení. 57letý vdovec, techn. úředník s 1
synem 21letým hledá ruskou Češku, nejraději z
okolí města Bazáru nebo Žitomíru na Volyni ve
stáří od 40 do 50 let, slušnou, buď vdovu nebo svo-
bodnou za hospodyňku k vedení malé domácnosti.
Po seznámení pozdější sňatek možný. Laskavé nab.
přímo na adresu ing. Václav Skřivan, techn. úř.,
Kuklery, 445, u Hradce Králové.

„Věrná stráž“ vychází jednou týdně. Vydává
Svaz Čechů z Volyně. Odpovědný redaktor
Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova
1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec,
Nádražní schody 199, telefon 628. Administrá-
tor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci,
telefon 374 a 390. Používání novinových zná-
mek povoleno dne 25. října 1946 ředitelstvím
pošt a telegrafů v Praze, Předplatné na rok
1946 a 1947 je 120 Kčs.